

Ο
ΑΣΠΑΣΜΟΣ
ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΙΟΥΔΑ.

Ιούδας ὁ προδότης ὁ σταυρώσας τὸν Χριστὸν
τὸν διάδοχον ψηφίζει Δαζαρίδην τὸν κιστὸν

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

1846.

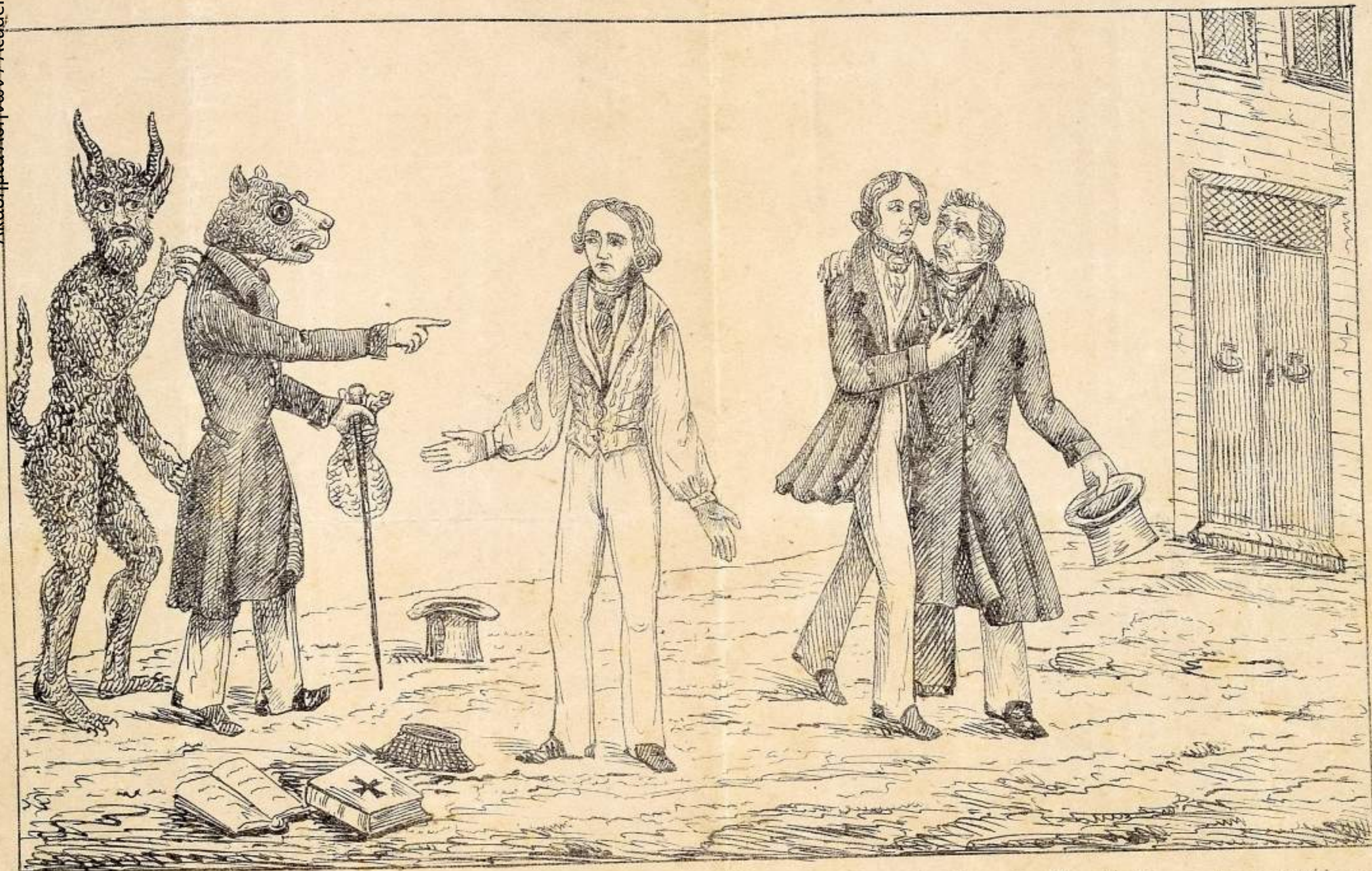
564

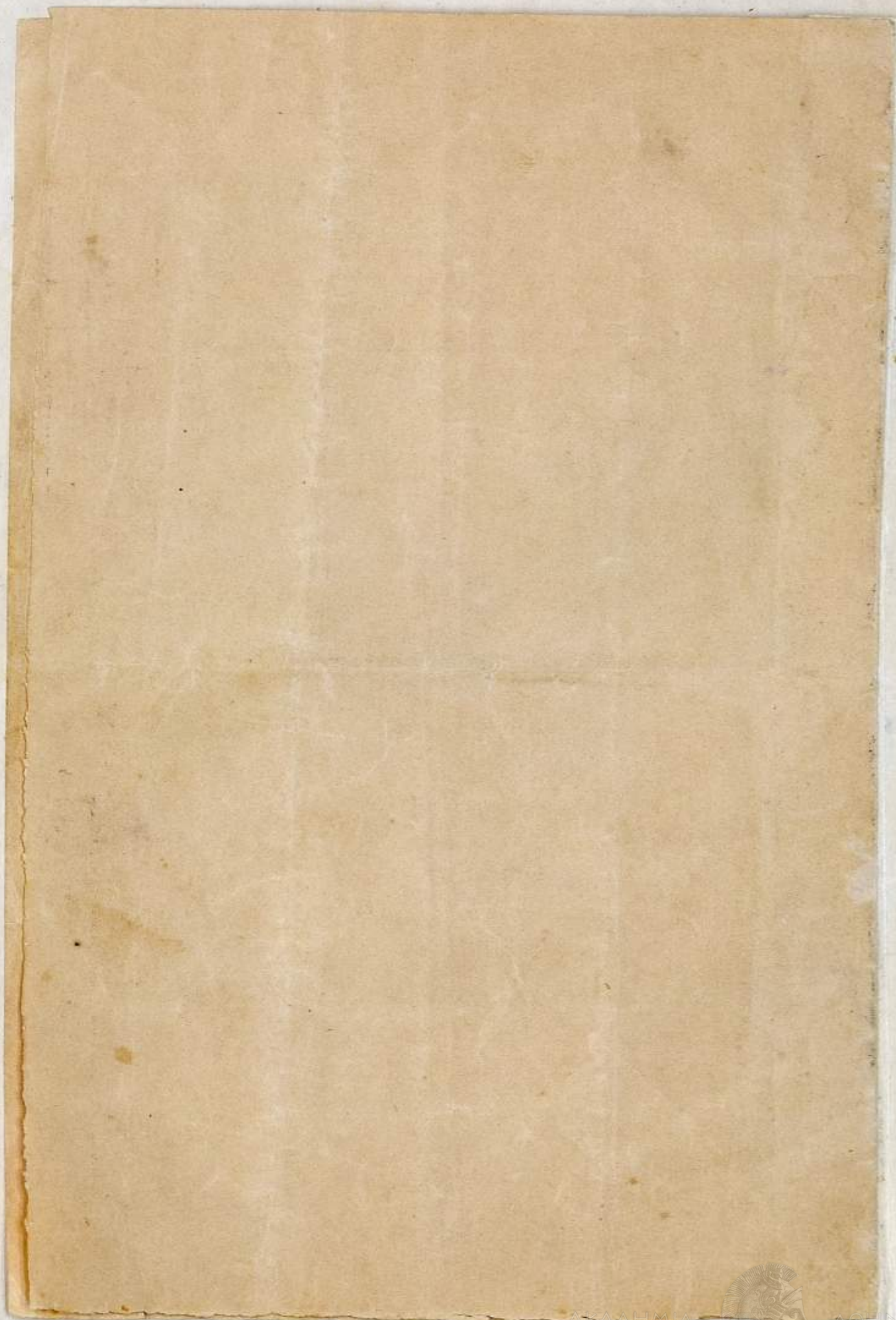

Ἡ ἀπαρδειγμάτιστος Προδοσία

Ὁ ασπασμὸς τοῦ Νέου Ἰούδα Α'. Κωνσταντινουπόλεως

Ὁ Χριστὸς εἰς τὸν θάυρον τοῦ κόσμου ὅλον εὐλογεῖ,
πλὴν δὲν καταράσθῃ ἄρα τὸν προδότην ἐν τῇ γῇ;

Ο ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΙΟΥΔΑ.

Τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον
Κοῦκ ἔστι νόσος
Τῆς δ' ἦντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.
(Αἰσχ. Προμ.)

§ 1. Σκηνὴ φρικώδης καὶ ἀποτρόπαιος, δράμα ἐκπλη-
ξαν τὸ κοινὸν ὁλόκληρον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐσχάτη
ἐνὶ λόγῳ προδοσία ἐπεδείχθη πρότινων ἡμερῶν ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει! Ὅτι πάντες βέβαια ἐννοοῦσιν ἤδη τὸν πρωτουργὸν
τοῦ φρικτοῦ τούτου δράματος, ὕστερον ἀπὸ τὴν ἐκδοθεῖσαν τοῦ
κοινοῦ κακαδικαστικὴν ἀπόφασιν, καὶ τὸν δάκτυλον ὅλων βλέ-
πω ἀνατεινόμενον ἤδη μετ' ὀργῆς, καὶ καταδεικνύοντα τὸν
προδότην! Τὸ θέμα μας λοιπὸν ἀποβλέπει εἰς ὑψηλότερον καὶ
ἠθικώτερον σκοπὸν, εἰς τὴν στηλίτευσιν τῆς ἀχρειότητος καὶ
προδοσίας, ἣτις μὴ περιστελλομένη, ὁμοιάζει χεῖμαρρον ὀρμη-
τικὸν, κατακλύζοντα τὰς εὐφόρους πεδιάδας, ἢ μᾶλλον τερά-
στιον πυρκαϊᾶν τῆς ὁποίας αἱ φλόγες ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου

ἀναρρίπιζόμεναι καταβροχθίζουν ἀπορέστως τὸ πᾶν, ἐνῶ διὰ τῶν ἐρυθρῶν καὶ ἀπαισίων ἀναλαμπῶν των, προδίδουσι τρόπον τινὰ τὴν ἀγρίαν χαρὰν τοῦ θριάμβου των! Ἐκ τούτου καταδεικνύεται ἡ ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῇ· πρῶτον. ὅποιος εἶνε ὁ προδότης, διὰ ν' ἀποφεύγῃ τὰς παγίδας του οἱ ἀθώοτεροι καὶ μὴ εἰδότες αὐτόν· δεύτερον. ἡ αἰσχρὰ πράξις του· καὶ τελευταῖον, πῶς πρέπει νὰ θεωρῇται ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης. Εἰς τρία λοιπὸν μέρη θέλομεν διαίρεσαι τὴν παρούσαν σύντομον πραγματείαν.

§ 2. Ὁ Ἰωάννης Λαζαρίδης, ἢ Λαζαρίκος ὡς δημοπρατεῖται εἰς τὰς ἀγυῖας ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, τῶν πωλούντων τὰ χαρτῖα τῶν καπνοδεσμῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνετυπώθη καὶ εἰκονική τις παράστασις τῆς αἰσχουργίας του, εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν εὐαρίθμων ἀνθρώπων τῶν ὁποίων τὴν διάνοιαν ὅλην μίαν μόνον ἰδέα φαίνεται ὅτι ἀδιαλήπτως ἀπασχολεῖ, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς κεκυφότες εἶνε πρόθυμοι νὰ θυσιάσωσι τὸ πᾶν πρὸς πραγματοποίησίν της! Τιμὴ, ὑπόληψις, ἐθνικότης, θρησκεία καθίστανται παίγνια τῆς φαντασίας των, καὶ ἀσθενῆ προσκόμματα παρέχουσιν εἰς τὴν ἀκάθεκτον ἢ ὑπουλον φροσύνην· ἀστέρες νέοι καὶ κακοποιοὶ προσηνύοντες συμφροῦς ἐπὶ τῆς γῆς, συστρέφονται οἱ τριοῦτοι ἀκαταπαύστως περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα ὅστις ἐφέλκων αὐτοὺς τοὺς προσηλοῖ καὶ τοὺς συνδέει! καὶ ὅμοιοι μὲ τὸν Σαμφῶν, χωρὶς ὁμῶς νὰ ἐμπνέωνται καὶ ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς φρόνημά του, προτιμῶσι νὰ διασεύσωσι τὴν οἰκοδομὴν καὶ κατασυντριφῶσιν ὑπὸ τὰ ερείπιά της, παρὰ νὰ ὀπισθοδρομήσωσιν! Ὑπὸ τοιούτου πάθους οἰστρηλατούμενον καὶ τὸν Ἰω. Λαζαρίδην, ἢ οἱ ὑπὸ

ἀπλήστου αἰσχροκερδείας ἥτις τοῦ ἐνεφύσησε καὶ τὸ τῆς προ-
δοσίας, τὸν εἶδαμεν ἀλληλοδιαδόχως συκοφαντοῦντα καὶ προ-
δίδοντα τὸν ποτὲ συναιταῖρόν του Δημ. Ζήσιν, πρὸς δὲ, εἰς
ἐνθύμησιν τῆς φιλίας των, ἀνταπέδωκε βαρὺν ἀλύσεων ὄγκον!
Διαβάλλοντα ἐπομένως καὶ τὸν Κύριον Φ. Ἀποστολίδην, καὶ
ἐκτινάξαντα κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ πλαστογεγραμμένην,
διατριβὴν, εἰς ἀπόδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης του πρὸς τὸν τολ-
μήσαντα νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ὑπὲρ ἐκείνου τὸν ὅποιον ὁ προδότης
εἶχεν ἀποπέμψῃ εἰς τὴν εἰρκτήν! ἀλλ' αἱ μαῦραι πλεκτάναι
τὰς ὁποίας τόσον ἐπιτηδεύως ἔστησε κατὰ τοῦ Κυρίου Ν.
Ἀδαμίδου βιβλιοπώλου, καὶ τοῦ τυπογράφου Κυρίου Κορομη-
λᾶ, ἡ ἀπόρριψις τῆς ἐθνικότητός του, ἡ διάδοσις τῶν ὑπὸ
τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπηγορευμένων ἑτε-
ροδόξων βιβλίων, καὶ τέλος πάντων ἡ ἐξώμοσις, φεῦ! καὶ
αὐτῆς τῆς πατρώας αὐτοῦ θρησκείας, δὲν εἶναι τόσα θλιβερά
καὶ ἀναντίρρητα μαρτύρια τῆς μαύρης καὶ καταχθονίου αὐτοῦ
ψυχῆς; Δὲν παριστάνουν ταῦτα πάντα λέοντα ὠρυόμενον,
δοτις συντρίψας τὰς ἀλύσεις του, ἀλλὰ πληγὴν καιρίαν φέρων
ἐπὶ τοῦ στήθους, εἰσπηδᾷ μαινόμενος καὶ λυσσῶν εἰς τὴν
κοινωνίαν καὶ σπαράττει πᾶν τὸ ἐμποδόν;

§ 3. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν κάτοχος τις τῆς
ὕψηλῆς ἐπιστήμης τοῦ περιφήμου κρανιοσκόπου καὶ φυσιογνωμονι-
κοῦ Γκάλ. Ἡ ὠρειδὴς καὶ ὀξεῖα κεφαλὴ τοῦ Λαζαρίδου, τὸ εἰς-
έχον καὶ συνεσταλμένον μέτωπόν του, ὁπισθεν τοῦ ὁποίου νομίζει
τις ὅτι ὁ Ἡφαιστος κατασκευάζει τὰ Κυκλώπεια ὄπλα, ἡ εὐρεῖα
καὶ σιμὴ ῥὶν ἥτις χύνει ἀπαισίαν σκιάν εἰς τὰς ὠχρὰς πα-

ρίας του, οἱ μικροὶ γοργοί, ρευδῶδεις καὶ ὑπὸ προδοτικῶν μυῶνων συσπτελλόμενοι ὀρθοπλμὸς του, συστρεφόμενοι δολίως εἰς τὰς κόγχας των, τὸ σκυθρωπὸν τοῦ ὕφους του, τὸ ὁποῖον προδίδει τὰ ἐπατηλοῦντα τὴν μαύρην αὐτοῦ ψυχὴν ἀποτρόπαια σχέδια, ἡ κυρτότης τοῦ ἀναστήματός του, ὡς νὰ ἐπιέζετο ἀπὸ βαρὺ φορτίον, τὸ ταχὺ τοῦ βήματός του, ἐξηγουῦν ἐσωτερικὴν τινε ταρχὴν καὶ συγκίνησιν· καὶ ὁ γλυκὺς πλὴν τρέμων τῆς φωνῆς του ἦχος, πάντα ταῦτα, λέγω, καθυποβαλλόμενα εἰς τὰς αὐστηράς τῆς εἰρημένης Ἐπιστήμης ἐρεῦνας καὶ βισάνους, ἤθελον παρέξει (καὶ τὸ λέγομεν ἄνευ δισταγμοῦ, καὶ πρὸς μόνον ἴσως καύχημα τοῦ πριδοῦ) ἰσχυρὸν κῦρος εἰς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ ὠφελήσῃ πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς ἐξωτερικῆς διαγνώσεως τοῦ αἰσχροῦ πάθους τῆς προδοσίας! Μὴ ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ ἐνδιατρίψωμεν πολὺ εἰς βίον ἀνδρὸς φύλου καὶ χαμερπούς, παραχωροῦμεν ἀσμένως τὸν χρυσοῦν στέφανον τῆς βιογραφίας του εἰς τὸν εὐτυχήσαντα νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ, καὶ μεταβαίνομεν εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου μας.

§ 4. Ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Σταματιάδης Σάμιος τὴν πατρίδα, γνωστὸς πρὸ χρόνων εἰς τοὺς ὁμογενεῖς διὰ τὰ φῶτα καὶ τὴν εὐφυΐαν του, τὰ ὁποῖα τοῦ ἠνοιξαν τὴν εἰσοδὸν θέσεων ὑψηλῶν καὶ ἐντίμων ἐν τῇ πατρίδι του, καὶ παρ' Εὐρωπαίοις, συνέβη νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὴν δυσμένειαν τοῦ Πρίγγιπος τῆς Σάμου Κυρίου Βογυρίδου, ὡς συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε ὅσας τὰ φρονήματα συγκρούονται καὶ ἀντιμάχονται. Δὲν εἶναι βέβαια τοῦ παρόντος καιροῦ, οὔτε

ἴδιον ἡμῶν νὰ ἐπεμβῶμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐρίδος ταύτης, καὶ δι' ἀκριβοῦς ἀναλύσεως ν' ἀέλθωμεν εἰς τὴν κυρίαν πηγὴν. Περιριζόμεθα ὅθεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἀφήρπατε τὴν Βρυσπίδα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις ἀπесύρθη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κυοφορῶν Ἰσως τὴν μῆνιν του. Ἐκτὸς δὲ τῆς ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀποπομπῆς, πολλὰ ἄλλα αἷτια φαίνεται ὅτι ὑπεξέεαυσαν καὶ ἐπέτειναν τὴν μῆνιν αὐτὴν, ἡ ἔρευνα τῶν ὁποίων ἤθελεν ἀποβῇ ἄσκοπος ἐπὶ τοῦ προκειμένου· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Κύριος Σταματιάδης ἐθεωρεῖτο ἐχθρὸς τῆς Α. Υψ. τοῦ Πρίγγιπος τῆς Σάμου Κυρίου Βογορίδου. Μετὰ τὴν ἄφριν τοῦ πρώτου, ἀνθρωποκτόνον κιβώτιον μετὰ μεγίστης τέχνης ἐπεξεργασμένον ἀποστέλλεται εἰς τὴν ἐν Ἀρναούτ-Κιοϊ οἰκίαν τοῦ Πρίγγιπος μὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιγραφὴν ἄλλ' εἰς τὴν κατεσπευσμένην ἀπόπειραν τῆς ἀνοίξεώς του, ἀτὶ πολυτίμων κειμηλίων, ὡς ἴσως ἠλπίζετο, τὰ πλευρὰ τοῦ κιβωτίου ἐξέχυσαν μετὰ τρομερᾶς ἐκπυρσοκροτήσεως κρουνοὺς φλογῶν καὶ σφαιρίδια θλινατηφόρα. Ὁ Κύριος Σταματιάδης ἄρα ἦτον ὁ ἀποπειραθεὶς νὰ κόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ Πρίγγιπος τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἀπροσδοκῆτως διεφύλαξεν; ἡ πολέμιός τις αὐτοῦ δ' ἂν τὸν ἐνοχοποιήσῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ τὸν καταστρέψῃ; ἔπαιξε τὸ τραγικὸν τοῦτο δράμα, καὶ τοσοῦτον τεχνέντως τὸ ἐξύφανε; Δις αἰγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας πέπλος καλύπτει τὸ μυστήριον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον μὴ δυνάμενοι πεποιθότως νὰ παραιοφρύσωμεν, παραδίδομεν εὐλαβῶς τὴν ἀποκάλυψιν του εἰς τὴν δύναμιν τοῦ τὰ πάντα καθαίροντος χρόνου· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ἡ σύμπτωσις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρίξεως τοῦ Κυρίου Στα-

ματιάδου, καὶ τῆς ἐπιβουλευθείσης ζωῆς τοῦ Πρίγγιπος, ἐόριψε κατὰ τοῦ πρώτου βαρὺν λίθον ὑπονοίας. Τὸ πᾶν ὅθεν βάλλεται εἰς κίνησιν. Ὁ Πρίγγιψ δυσανασχετῶν ζητεῖ τὴν σύλληψιν τοῦ ὑποτιθεμένου ὅτι ἀπεπειράθη τὴν καταστροφὴν τῆς ζωῆς του. Ἀπασαὶ αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ εἰδοποιοῦνται περὶ τοῦ συμβεβηκότος καὶ παντοῖαι προσπάθειαι καταβάλλονται εἰς τὴν σύλληψιν του. Ὁ Κ. Σταμπτιάδης βλέπει ὅτι καὶ ἡ μὴ ἐνοχὴ τοῦ ἂν ὑποτεθῇ, τοιοῦτόν τι, δὲν δύναται ἴσως νὰ ἀποτρέψῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, καὶ μετὰ φρίκης θεωρῶν τὸ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς του ὠρούμενον καὶ ἐξηγριωμένον κύμα τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ τρόμου ἑτοιμον νὰ τὸν καταποντίσῃ, ζητεῖ ἀνησυχῶς μέσα σωτηρίας καὶ διαφυγῆς.

§ 5. Ἐνταῦθα ἀρχεται ἡ στυγερά· προδοσία, ἥτις ἀναπεταννύουσα τὴν αἱματορροῦτον σημαίαν της, προβαίνει πάντοτε ἀταράχως πρὸς τὸ θῦμα της, γλείφουσα τὴν ἀφρίζουσαν γλῶσσαν της! Ἐνταῦθα ἐκπληκτικῶς ἀναφαίνεται, ἂν καὶ ὑπ' ἄλλην μορφήν, ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος Ἰουδαῖος τοῦ ἐξόχου Σακεσπήρου Σχυλόκ, ὅστις διὰ τῆς φρικώδους καὶ αἱματοβαφοῦς πλάστιγγός του, ἐζύγιζε, φεῦ! τὰς ἀνθρωπίνους σάρκας! Τοῦ προδότου ἤδη οἱ ἐδόντες ἀρχίζουν νὰ συγκρούωνται, τὰ χεῖλη του σπασμωδικῶς κινοῦνται, καὶ γέλωτος πικρὸς, γέλωτος καταχθόνιος διαστέλλει αὐτὰ! συστρέφεται ἐναγωνίως ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπαστράπτουν ἀπαισίου φωτός, ὡς ἀλυσόδετος τίγρις, ἥτις ἐνῶ βλέπῃ τὴν βορὰν εἰς τὸ πλάγιόν της, οὐροπλήττει τὰς πλευράς της, ἀμνηχανοῦσα πῶς νὰ σταράξῃ αὐτὴν καὶ χορέσῃ τὴν διψάν της! Τὸ μετῴ-

πόν του ἀρχίζει νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὰς πενθίμους φλόγας τῆς προδοσίας, καὶ ἡ καρδία του σκιρτᾷ . . ! Ποθεν λοιπὸν, ἡ τοιαύτη ταραχή; ἄπειρος, εὐγνωμοσύνη, ἥτις ἔπρεπε νὰ συνδέη τὸν Ἰω. Λαζαρίδην μὲ τὸν κινδυνεύοντα, καὶ ἡ ὁποία, ἀν τοῦ πρώτου ἡ ἀγενὴς καρδία δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ προσφέρῃ τοὺς παλμούς της εἰς μόνον τὴν αἰσχροκέρδειαν, ἔπρεπε νὰ ὑψωθῇ εἰς ἡρώϊκὴν ἀφοσίωσιν, τοιαύτη, λέγω, χρεωστούμενη παρὰ τοῦ Λαζαρίδου εὐγνωμοσύνη, ψηφίζει αὐτὸν ἀδιεξήκτως ὡς γενναῖον ἀπολυτρωτὴν ! Ἡ σκληρὰ αὕτη ἐκλογὴ ρίπτει λοιπὸν τὸ θυμὸν εἰς τοὺς τρίζοντας ὑδόντας τοῦ προδότου ! ἀλλ' ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας τὸν ταραττεῖ· συλλέγει ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πονηροῦ πνεύματός του, σκέπτεται ἐμβριθῶς τὸ ἀποτρόπαιον σχέδιόν του, μὲ τὴν ἀκρίβειαν καὶ προφύλαξιν ἐκείνην ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς ἐξησκημένους περὶ τὴν ὁδὸν τῆς πονηρίας, καὶ πάραυτα ἐμφυσώμενος θίωσιν ἀπὸ τὸν πονηρὸν δαίμονα, καταπαύει τοὺς παλμούς της καρδίας, προσποιητὴ ἀκαθεία διαδεχεται τὴν ταραχὴν, καὶ ἀναρπαζὼν τὸν πῖλον πετᾷ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ εὐεργέτου, τὰς ὁποίας μελετᾷ μὲ ἀλύτους νὰ συσφίγξῃ ! Ἐνῶ δὲ μετὰ καυστικὰ χεῖλη του ἐναποθέτῃ τὸ Φίλημα τοῦ Ἰούδα, ἀποστρέφει ὁ προδότης τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ φόβον μὴ ἡ ἀξιοπρεπὴς θεὰ τοῦ εὐεργέτου τοῦ παγώσῃ τὸ αἷμα του καὶ ἀνατρέψῃ τὸ σχέδιόν του ! Ἐπιδαψιλεύει δὲ ὑποσχέσεις ταχείας ἀπελευθερώσεως, περιβάλλει τὸ θυμὸν μὲ γυναικεῖον, ὡς λέγουσιν ἱματισμόν, διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ τρόπον τινα εὐπροσδεκτοτέραν προσφοράν εἰς τὴν προδοσίαν, καὶ ἀπέρχεται ἐπὶ τῇ προφασί, ὅτι εἶνε ἐπιταγὴς νὰ τοῦ παρέξῃ καὶ τὴν

εὐζυγόν του ὡς συνακόλουθον τῆς ἐξόδου του. Κατὰ συγκυρία, ὅμως ἡ μορφή τοῦ Κ. Σταματιάδου ἀντανακλᾶται ἐπὶ τοῦ κρεμαμένου καθρέπτου, καὶ ἡ θεὰ ἐκείνη, τὰ ἀνάνδρα ἐκεῖνα φορέματα, τὰ ὅποια τότε πρῶτον ἐπὶ ζωῆς του ἐκάλυπτον ἀναικείως τὰ ἀνδρικά μέλη του, τῷ ἐνέπνευσαν ἀποστροφήν, καὶ μετ' ὀργῆς πάλιν τὰ ἀποβάλλει περιμένων τὸν λυτρωτήν του! Ἀλλὰ τὸ ἀναίματον τοῦτο βόσκημα, σκιά δαιμόνων, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, πετᾶ εἰς τὴν Πριγγιπικὴν οἰκίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀντὶ τῆς περιμενομένης συνακολούθου, σπεῖρα στρατιωτῶν δὲ ἀνατάσσεως τοῦ προδοτικοῦ δακτύλου περικυκλοῦσι τὸ ἄστυλόν τοῦ κινδυνεύοντος, καὶ συλλαβόντες τὸν ἀπάγουσιν εἰς τὴν εἰρκτήν. Οὐδεὶς βέβαια διαφιλονεικεῖ τὸ δικαίωμα τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις καλῶς ποιούσα ἔστησεν ὄμμα Ἄργου κατὰ τοῦ ὑποτιθεμένου ὑπόπτου. Οὐδὲ θέλομεν νὰ μεμφθῶμεν τὴν Α. Υψ. τὸν Κύριον Βογορίδην, ὅστις ἀπὸ τὸ φυσικὸν αἶσθημα τῆς ἀτομικῆς του συντηρήσεως ὀρμώμενος ἠθέλησε νὰ τὴν ἐξασφαλίσῃ. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν, ὑπάρχει ἄνθρωπος, ἔστω καὶ μ' ἀπολελιθωμένην καὶ ἀναίσθητον ψυχὴν, ὅστις δὲν φρίττει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐσχάτης αὐτῆς προδοσίας; Προδοσίας κατὰ τοῦ εὐεργέτου; Ἀνήκουστον τῷ ὄντι καὶ ξένον ἄκουσμα . . !

§ 6. Οἱ αἰσθηματολόγοι καὶ ἀνερευνῶντες τὰ βάθη καὶ μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας, ἀποφαίνονται ὅτι τὴν κακὴν πράξιν παρακολουθεῖ πάντοτε ἀνεξήγητός τις συγκίνησις καὶ μετάνοια. Καὶ λοιπὸν, κατὰ τὸ ἠθικὸν τοῦτο ἀξίωμα, ὅλοι ἴσως πιστεύουν ὅτι ὁ προδότης ἀρχίζει ἤδη νὰ καίηται ἀπὸ τὴν κόλασιν τοῦ ἀπειλητικοῦ συνειδότος. Αἱ

Ἐριννύες θέλουν σπαράττει τὴν ψυχὴν του, καὶ φάσματα τρομερὰ διακόπτει τὸν ἐναγώνιον ὕπνον του. Συνεσταλμένος καὶ δειλιῶν θέλει ἀποφεύγει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δι' ἱκετευτικοῦ βλέμματος ἐξαιτεῖσθαι τὴν συγχώρησίν του· ἀλλ' ἡ προδοσία φεῦ! φαίνεται ὅτι ἐπαναστατεῖ καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἠθικοῦ νόμου! ἢ μᾶλλον ἡ φύσις ἀπωθεῖ ὀργίλως αὐτὴν μὴ εὐαρεστουμένη νὰ τὴν συμπεριλάβῃ ὑπὸ τοὺς νόμους της! Ἀνοίξατε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἴδετε τὸ φρικτὸν θέαμα τοῦ ὄφεως, ὅστις καίτοι εἰς ἄπειρον διαμελισμὸν, σπαράττει ὅμως χαμαὶ καὶ ζητεῖ εἰσεῖν νὰ πλήξῃ ἀνθρώπινον σάρκα· ἢ τὸ φρικτώτερον ἐκεῖνο τῆς τίγρεως ἥτις ζητεῖ νὰ ἀρπάσῃ καὶ διασχίσῃ νέαν τινα λείαν μὲ τὴν αὐτὴν λύσσαν τὴν ὁποίαν φθασασα ἤσκησεν, ἀλλὰ δὲν ἐκόρεσε, καταβροχθίζουσα τὴν προτέραν! Ἰδετε λέγω, ἀντὶ τύψεως, ἀντὶ δειλίας ὁ προδότης καίτοι παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ἠθικοῦ του, οὕτως εἰπεῖν, διαμελισμοῦ κείμενος, ἐνῶ μὲ τὴν μίαν χεῖρα συσφίγγῃ τὸ πρῶτον θῦμα του, ὑψώνει μὲ θρασύτητα καὶ ἀναίδειαν τὴν ἐτέραν, καὶ σημαδεύει, πρὸς πείσμα καὶ περιφρόνησιν τῆς ἐκφρασθείσης κοινῆς γνώμης, τὸν Κ. Φ. Ἀποστολίδην, τὸν τόσον γενναίως καλύψαντα αὐτὸν μὲ πέπλον δυσφημίας! Ἀφοῦ δὲ τὰ βέλη του ἡστόχησαν, ἐξεμεῖ κατ' αὐτοῦ ἐξερχομέσου ἐκ τοῦ δικαστηρίου ἀγενεῖς ὕβρεις, ὡς τὰ σαρκοφάγα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἀνέλπιστον ὑπεκφυγὴν τοῦ θηράματός των ἀφίνουν ὀξεῖαν ἀδδηφαγίας κραυγὴν! Ἀντὶ αἰσχύνης, ἀντὶ συστολῆς προβαίνει ζητῶν ἀντεκδικήσεις, ἱκαροποιήσεις, κατὰ τῶν Συντακτῶν, τῶν τυπογράφων, ὡς ἡ χαλκοπρόσωπος πόρνη ἥτις ἐπολέσασα ὑπὸ τῶν σπαρακτικῶν

δυνάων τῆς ἀσπλγείας τὸ προσωπεῖον τῆς αἰδοῦς, τρέχει εἰς τὰς ὁδοὺς, ζητοῦσα τὸ τίμημα τοῦ αἵσχους της ?

§ 7. **Μ**εταβαίνοντες δὲ εἰς τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ λόγου μας συμπεραίνομεν ἐκ τῶν προεκτεθέντων, ὅτι ὁ Ἰω. Λαζαρίδης εἶνε ἐπικίνδυνος εἰς τὰς σχέσεις του, ἔρπων εἰς πὴν κοινωνίαν ὡς φαρμακερὸς ὄφης ὅστις ὑπὸ τὴν χλόην κρυπτόμενος δάκνει τοὺς διαβάτας· ὅτι εἰς τὴν κοινὴν γνώμην πρέπει νὰ θεωρῇται κατάπτυστος, μηδαμινὸς καὶ ἀνάξιος καὶ αὐτῆς τῆς προσαγορεύσεως· διότι ἂν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα παρατηρῶμεν ἄκμαῖον τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, πῶς πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὸ λογικὸν ἐκεῖνο πλάσμα τὸ ὁποῖον ἐκρεῦσαν ἀπὸ τὰς πανσόφους καὶ ἐναρμονίους χεῖρας τοῦ Δημιουργοῦ βεβηλώνει ἐν ἑαυτῷ δι' ἀπανθρώπου ἀπιστίας τὴν ὑπαρξίν του καὶ τὸ ἔξοχον πλάσμα τοῦ παντοδυναμοῦ ; οὐ μόνον δὲ παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἡ προδοσία ἐθεωρήθη ὡς ἡ ἀπεχθεστέρα κακία, ὡς νὰ εἶχον προαἶσθημα ὅλοι οἱ αἰῶνες ὅτι αὕτη ἔμελλε νὰ προσηλώσῃ τὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ! — Ὁ Δορυκτῆτωρ τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, ὅστις ἰδίως διὰ τῶν προδοτῶν ἐξέτεινε τοσούτον τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του οὐδὲν ἄλλο ὡς αὐτοὺς ἀπεστρέφετο· « ἀγαπῶ μὲν τὴν προδοσίαν, μισῶ δὲ τοὺς προδότας » ἔλεγεν ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη· καὶ ἡ μητρικὴ δὲ στοργή, ἡ πρώτη αὕτη καὶ θάλλουσα ἀρετὴ τῆς γυναικὸς ἐξάλειφομένη ρίπτει κατὰ τοῦ Πausανίου τὸν πρῶτον τοῦ θανάτου λίθον ! Μὴ γὰρ φεῦ ! τὰ δάκρυα τὸ αἷμα καὶ ἡ δύστυχία δὲν παρέχουσι πάντοτε

τὴν θλιβεράν ὕλην τῶν θριάμβων της; Μὴ γὰρ αἱ οἰκιακαὶ συμφοραὶ, αἱ πολιτικαὶ κάτεργμώσεις δὲν ὑπῆρξαν τὰ πένθιμα θεάτρα ἐπὶ τῶν ὁποίων μανιωδῶς ὀρχᾶται καὶ τὰ ὁποῖα καλύπτει μὲ τὴν νεκρώσιμον σινδόνην της; Ταῦτα δὲ πάντα δογματίζοντες συναγορεύομεν ὑπὲρ τοῦ προδότου· διότι μόνη ἡ κοινὴ γνώμη διὰ τῆς ἠθικῆς αὐτῆς στιγματίσεως δύναται ἴσως μὲ τὴν θαυματουργὸν ἐπιρροήν της νὰ ἐξαλείψῃ ἢ περιστείλῃ τὴν ὁρμὴν τῆς προδοσίας, καὶ ἀναχαιτίσῃ ὅσον ἔνεστι δυνατόν τοῦ προδότου τὴν πονηράν ἑξιν, ὡς τὸν ἀρχαῖον ἐκείνον Σπαρτιάτην, τὸν ἐγκαταλιπόντα ἐν Θερμοπύλαις τὴν θέσιν του, οἱ χλευασμοί, μυκτηρισμοὶ καὶ περιφρόνησις τῶν συμπολιτῶν του ἀνέδειξαν ἥρωα τῶν Πλαταιῶν. Τοιοῦτον ὅθεν ἡρώϊσμόν ἐπευχόμενοι καὶ εἰς τὸν ἀνάνδρον προδότην καταπαύομεν τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον κρίνομεν καλὸν νὰ ἐπισφραγίσωμεν καὶ μὲ τὸ ἐξῆς ῥητὸν τοῦ Κορανίου· « Μὴν ὑπερασπίζεσθε ἐκείνους οἵτινες φέρονται μὲ ἀπιστίαν πρὸς ἀλλήλους· διότι τοὺς ἀπίστους (perfidés) καὶ ἐγκληματίας μισεῖ ὁ Θεός ».

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000158525

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

